



«S'arrossega molta càrrega d'angoixes del passat»

Josep Maria Forcada va néixer a Barcelona el 1941. Va veure la llum a la capital catalana perquè el seu avi matern hi feia de metge. Però al cap de dos dies se'l van emportar a Vic, la ciutat d'on era la família i on residien els seus pares. En una gran casa, de la qual avui només en queda el jardí reconvertit en el Parc Municipal de Can Forcada, el seu avi patern, farmacèutic, músic i pintor, va ensenyar a Josep Maria a barrejar les pintures amb el pinzell. El nét va heretar així l'afició a pintar i, inspirat per la dedicació als pacients del seu altre avi, va estudiar Medicina.

—¿Qui va inspirar la seva vocació religiosa?

—Potser el meu oncle avi patern, de qui vaig heretar també el nom. Era capellà en missions, i el 1916 va dissenyar la cova de Santa Maria de Queralt (Berguedà), un petit oratori adossat a la roca. A casa meva eren molt d'anar a missa, però el detonant va ser conèixer a Barcelona mossèn Alfred Rubio. Jo tenia 21 anys, estudiava Medicina i ell em va dir: «¿I tu no vols ser capellà?». I als 30 anys em vaig ordenar. Vaig fer un parèntesi en la carrera i, quan ja era mossèn, la vaig acabar.

—¿Va exercir com a metge?

—Molt poc, però vaig fer el doctorat en Bioquímica, sobre l'afectació del colesterol en persones vegetarianes. Vaig elaborar un estudi dels nivells de colesterol en comunitats de vida monàstica com monjos trapencs, cartoixans i carmelites, que seguien una dieta mediterrània sense carn. No tenien ni colesterol, ni problemes de lípids.



ADRIANA DOMÍNGUEZ

Josep Maria Forcada

Pintor, metge, periodista i prior de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona. Misses, quadros i visites a pacients omplen els seus dies.

PER
Carme
Escala



—El respecte de la voluntat del pacient planteja interrogants més enllà dels metges.

—Sí, per això progrés científic i medicina han de seguir avançant, però juntament amb les relacions humanes. Hem de poder parlar obertament i amb naturalitat de temes com l'avortament o l'eutanàsia, per assegurar el respecte de la voluntat del malalt i el seu enfocament de la vida. Per això també vam posar en marxa el comitè de bioètica del Sant Pau, i abans, el 92, amb el doctor Jordi Huguet vam crear l'assignatura de Bioètica en Medicina a la UAB.

—¿Quina és la seva tasca al Sant Pau?

—Sóc el prior d'una comunitat de tres sacer-

dots. A més de les misses a l'església de l'antic hospital, a Sant Antoni Maria Claret, 167, i a la capella del nou, visito pacients a demanda. A Hematologia, on tracten entre altres coses les leucèmies, passem una vegada a la setmana el cap del servei, un assistent social, una psicòloga, el cap d'infermeria i jo a oferir els nostres serveis als pacients, perquè sàpiguen que, en la seva estada, compten amb persones que poden donar-los suport, també espiritual. La nostra missió no és fer proselitisme, sinó acompanyar, especialment davant l'angoixa pel demà incert.

—¿Què es necessita en aquell moment?

—Hi ha qui necessita, sobretot, reconciliar-se amb el seu passat, com un alliberament. S'arrossega molta càrrega d'angoixes del passat. Per anar-se'n, la gent necessita estar en pau i sentir que ha valgut la pena viure.

—¿I si pateixen dolor físic, què els diu?

—El dolor s'ha de mirar d'eliminar sempre, ja ens toca prou patir guerres, terratrèmols o les injustícies de qui no estima. Déu no va dir que el cel es guanyi amb dolor, el dolor físic contra el qual podem lluitar s'ha d'eliminar, però a Espanya encara som dels últims països a utilitzar morfina i els seus derivats.

—Vostè és membre de tres fundacions de l'hospital, la dels Molt Il·lustres Administradors (MIA) (Generalitat, Ajuntament de Barcelona i canonges), la de l'Institut de Recerca i la de gestió del centre hospitalari. ¿Quan pinta?

—Sempre que tinc alguns dies lliures. Fa poc he estat tres dies a Eivissa, i després a Cadaqués. Sóc pintor de paisatges, amb cavallet, m'animo amb la llum i el color, sóc un entusiasta del color. Quan m'hi poso, començo quatre quadros a la vegada. ≡

gentecorriente@elperiodico.com